

טיב הקהילה

בס"ד

יידא
יח השון תשפ"ג
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש
4:07 הדד"ג
5:20 מוצ"ש"ק
5:59 ר"ת
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
 סוק"ש א' 7:57 | סו"ת א' 9:06
 סוק"ש ב' 8:41 | סו"ת ב' 9:35
 | הזמנים לפי שעות חורף |
 נ"חון מס':
648

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרב"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

אחר כוונת הלב הן הדברים

ויהי בבואו נודע להרה"ק שקדמו אחר וקיים את המצוה בהשכמה, כי חותנו של אבי הבן היה 'מתנגד', וכשנודע לו שחתנו כיבד את הרה"ק מלעכוויטש לשמש כמוהל, לא ראה זאת בעין יפה, ובשמעו שהרה"ק יופיע רק בשעות המאוחרות של היום, התחכם וקרא למוהל אחר שימול את נכדו תיכף אחר תפילת וותיקין בלא ידעת הורי הבן, ופתחון פה מצא לצדקותו כי

והוא ישוב פתחיה האהל כיום: (ית, א) פירש"י: כחום היום - הוציא הקדוש ברוך הוא חמה מנרתיקה שלא להטריחו באורחים, ולפי שראוהו מצטער שלא היו אורחים באים, הביא המלאכים עליו בדמות אנשים:

כבר הזכרנו רבות את דברי הזוהר הקדוש (ח"ג קמט): בחומרת אלו שלדעתם לא כיוונה התורה בסיפוריה כי אם להודיע רק את דבר הסיפור, כי בהשקפה זו

הם מחללים את התורה חלילה, מאחר שעושים מקצת דבריה חולין ר"ל, ובהכרח עלינו לומר שבכל סיפור וסיפור בקשה התורה לגלות לנו דרכים ומושגים בעבודת ה'. כיון שכן מוטל עלינו לעיין היטב בכל הסיפורים שבתורה, כדי להבין מה כיוונה התורה להודיע ולהורות בסיפוריה.

וכזאת עשינו בבואינו לפרשה זו בראותנו שהתורה מספרת לנו אודות גודל חשקו והשתדלותו של אברהם אבינו במצות 'הכנסת אורחים', ומצאנו שמלבד מה שהדברים באים להמחיש את השתוקקותו של זקנינו אברהם למצוה זו, יש בה גם לימודים על העבודה בכללותה.

דהנה רואים אנו בפירש"י שמלכתחילה לא רצה הקב"ה להטריח את אברהם באורחים, ולשם כך הוציא בזה היום חמה מנרתיקה, אולם בראותו שאברהם מצטער על שאין ביכולתו לקיים מצות 'הכנסת אורחים' הביא מלאכים בדמות אנשים. דבר זה מעוררת שתי תמיהות, א. הרי הקב"ה ידע מראש שלבסוף יצטער אברהם מאוד על העדר האורחים, וכתוצאה מכך ימלא משאלתו וימציא לו 'אורחים', ואם כן למה ראה לנכון לסבב מלכתחילה שלא יופיעו אורחים? ב. אחר שכבר הסכים הבורא ב"ה למלא את משאלתו של אברהם, למה לא העדיף להחזיר החמה לנרתיקה, ואז יופיעו האורחים כמידי יום, ולמה לו להוסיף שינוי על שינוי, ולשלוח לו מלאכים בדמות אנשים? מה גם שיש מקום לחשוב שבסופו של דבר לא קיים אברהם את המצוה באמת, מאחר שלא השביע באמת רעבים, ובהכרח שהנהגת השי"ת באתה ללמדנו דבר מה.

כדי לגלות את הכוונה העליונה בהנהגה זו נקדים להמחיש במעשה שהיה עם הרה"ק רבי מרדכי מלעכוויטש ז"ע, הרה"ק מלעכוויטש היה מוהל, ועז היה רצונו לעסוק במצוה זו, עד שהיה מוכן להטריח עצמו ולהקדיש אפילו יום שלם כדי ללכת לישובים נידחים רק כדי להכניס תינוק רך בבריתו של אברהם אבינו. פעם שאלוהו למה רואה הוא לנכון לבלות הרבה ימים רק לשם כך, הלוא סמוך לאותן ישובים נידחים ישנם עוד מוהלים? נענה ואמר, שהינו מובטח שאלו התינוקות שהוא ימול אותם יזכו להיות שומרים מן החטא, ועל כן הוא מתאמץ מאוד להציל יהודים מרדת שחת.

ביום מן הימים הופיע לפני הרה"ק מלעכוויטש אחד מאנשי שלומו, והודיע שגולד לו בן למזל טוב, והרצה את בקשתו שהרה"ק יופיע ביום השמיני במקום מגוריו כדי להכניס את בנו בבריתו של אברהם אבינו. וכדרכו נתרצה לו הרה"ק, על אף שלשם כך היה עליו לבלות את עיקר יומו בדרכים, ואכן ביום השמיני השכים הרה"ק והקדים להתפלל, ולאחר התפילה שם פעמיו לדרכו הארוכה, ורק אחר שכבר עבר רובו של יום הופיע הרה"ק באותו ישוב שבוא היה אמור הברית להתקיים.

'זרזין מקדימין למצוות'...

כששמע זאת הרה"ק שמח שמחה גדולה מאוד, באמרו: כשיהודי מקיים מצוה, גם אם הוא מוכן בה באמת לשם שמים, אין הוא יכול לדעת אם לא נתערבה בו איזה פניה ונגיעה, אולם חז"ל אומרים (שבת סג.) 'חייב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה', וכשהקב"ה מחשיבה כמעשה הרי היא מעשה שאין בה פגם, מאחר שלא היתה כאן עשייה של פגם, וכיון שכן ראוי לו לאדם לשמוח מאוד כשזוכה לכך, ולשם כך חרג הרה"ק ממנהגו שלא להשתתף בסעודת המילה, ונטל ידיו לסעודה.

על פי עובדא זו מובן שפיך למה הוציא הקב"ה מלכתחילה חמה מנרתיקה, על אף שידע שלבסוף כשיגובר צערו של אברהם יצטרך להזמין לו אורחים, כי רצה לזכות את אברהם בקיום מצות הכנסת אורחים בשלימות מבלי שתהיה במצוותו שום פגם, וזאת לא היה ביכולתו לזכותו אלא אם כן יתיאש אברהם אבינו מלקיימה אחר שיכיר בכובד החום, וכתוצאה מכך יצטער מאוד שאין ביכולתו לקיימה בפועל, אולם אחר שכבר התיאש, כבר זכה בזכות רצונו במעשה שאין בו שום פגם, וכבר היה ביכולתו של הקב"ה לסבב סיבות כדי להפסיק דעתו ע"י המצאת אורחים.

אולם גם כעת ביקש הקב"ה ללמד שגם בעשיית המצוה בפועל היא תלויה בעיקר ב'כוונה', ולכן לא החזיר את העולם כמנהגו, ושלח דוקא מלאכים בדמות אנשים, כדי שיקיים אברהם המצוה על ידם, ומתוך כך ילמדו הדורות הבאים אחריו שעיקר המצוה תלויה בכוונה, דאם לא כן לא היה הקב"ה מכשילו, והבן.

יתר על כך אנו רואים בסוף פרשתו, שגם רצון הנובע מטעות חשובה מאוד בשמים, וכוונה עומדת לכל הדורות, שם הלוא נאמר פרשת העקידה, שזכותה עומדת לישראל עד סוף כל הדורות, ומה היא גדול מעלתה? שאברהם כיוון לשחוט את בנו, והלך במסירות נפש לקיים את הציווי 'לשחוט' על אף שלבסוף הוברר שלא נצטוו כלל על השחיטה, וכמו שהביא רש"י (להלן כב, יב) את מאמרו של רבי אבא שאחר העקידה אמר אברהם להקב"ה: 'אפרש לפניך את שיחתי, אתמול אמרת לי (לעיל כא, יב) כי ביצחק יקרא לך זרע', וחזרת ואמרת (שם כב, ב) 'קח נא את בנך, עכשיו אתה אומר לי 'אל תשלח ידך אל הנער'. אמר לו הקדוש ברוך הוא (תהלים פט, לה) 'לא אחלל בריתי ומוצא שפתי לא אשנה', כשאמרתי לך 'קח' מוצא שפתי לא אשנה, לא אמרתי לך 'שחטהו' אלא 'העלהו', אסקתיה אחתי' ע"כ. הרי לנו שבפועל לא נצטוו כלל על השחיטה, ואף על פי כן כיוון שסבר אברהם שצטווה על כך ובמסירות נפש הלך לקיים את הדבר זיכה בכך את כל הדורות, בהכרח שעיקר הכל היא הכוונה.

טיב המערכת

שוב אשוב אליך

היה זוג אחד חשוכי ילדים הם לא התיאשו ועשו כל סאמץ וכל השתדלות ברוחניות ובגשמיות התברכו אצל הצדיקים וגם בקברות הצדיקים הרבו להפציע, אבל ישועה לא קיבלו. יום אחד הודיעו להם כי אפסו סיכוייהם לזכות לפרי בטן וחבל על המאמצים ואולי כדאי להם לחשוב על אימוץ ילדים.. בני הזוג יצאו מהשיחה כשהם שבורים ורצוצים הבעל חזר לכולל והשקיע את ראשו בלימוד, אך האשה לא יכלה להרגע וכששמעה שבירושלים יש צדיק גדול בשם רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל, מיד שמה פעמיה אל עידי הקודש.

בהגיעה לבית הצדיק נקשה בדלת ובבכיות תארה את מצבם העגום והיא התחננה לפני הצדיק שיברכה בזרע קודש של קיסא, להפתעתה ענה לה הצדיק: 'הקב"ה אינו חייב לכם כלום! האשה כמעט התעלפה, לתגובה כזו לא ציפתה, בברכים כושלות היא פנתה ללכת משם אך אז השיגה קולו של הרב האוסר: 'אבל אם תעשו משהו שגם אתם לא חייבים אולי גם הקב"ה יעשה מה שהוא לא חייב, האשה חזרה לביתה כשהיא מאוששת והיפשה איוז מצוה מיוחדת לפעול בה ישועה, היא התחילה להסתובב בבתי הרפואה ולעודד נשים חולות ובני משפחותיהן ולשמחם והי לתקופת השנה ילדה בן למצ"ט.

בפרשתו ראינו שהמלאכים ברכו את אברהם אבינו 'כעת חיה והנה בן לשרה אשתך, אבל האמת היא שכבר בפרשה הקודמת הבטיח לו הקב"ה שיהיה לו זרע אז מה חידוש יש כאן בשוורה? אלא שלמרות שהקב"ה כבר בך את אברהם אבינו היה עדיין חסר איוז זכות כדי שתחול הברכה, כי היה נצרך ישועה למעלה מדרך הטבע, ולכן גם היה צריך איזה מצוה במסירות נפש ושלא בדרך הטבע, וכאשר אברהם אבינו הכניס את אורחיו ביום השלישי למילתו וטרח מאוד עבורם היה זה למעלה מהטבע האנושי, ואז היה אפשר שגם הוא יקבל את ישועתו שאינה בדרך הטבע, ומזה נלמד כולנו שע"י שעושים מצוה במסירות נפש, ובעיקר כשקשה - אז אפשר לפעול ישועות.

(עפ"י טיב הזוהר - וידא)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
הודעות

עדכוני קבלת קהל 100024-0534

י"ד הודעה הרוחנית ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

עקידת יצחק - כח מסירות נפש ירושה לנו מהאבות

זכות אבות עומדת לכנים רק בצירוף מעשה הבנים וממשיך הבית הלוי לבאר, אם כן מדוע אכן בתפילתנו מזכירים אנו 'ועקידת יצחק לזרעו ברחמים תזכור', ולאורה היה ראוי לעורר זכותו של אברהם אבינו שנסיונו וזכותו גדול יותר, אלא שצריך שתדע שזכות אבות כשלעצמה ללא מעשה הבנים, ולאורה לא יועיל בתפלה ולא יעמוד לעזר להבנים, וכמו שאמרנו בגמרא (סנהדרין קד.) 'לא הציל אברהם את ישמעאל', ורק משום דגם לנו נשאר קצת ממעשיהם הטובים בירושה מהמדות הטובות שלהם, וכמו שאומרים בתפלה 'מה יפה ירושתנו', ורק משום כך ראוי שיזכור לנו זכותם.

והנה למעשה הרי אצלנו נשאר בירושה חלק גדול מהנסיון של יצחק יותר ממה שנשאר לנו מהנסיון של אברהם, כי הרי כל אדם בישראל מוכן ומזומן למות על קידוש השי"ת, אך לאו כל אדם זוכה להשיג הדרגה של לחיות על קידוש השם, ועל כן אנחנו מבקשים שיזכור לנו עקידת יצחק כי מעשיו הטובים הוריש גם לנו קצת, ובצירוף מעשיו תעמוד לנו זכות עקידת יצחק להפקד בדבר ישועה ורחמים.

האב מוריש לבנו רק אם עושה מעשיו בהתלהבות ושמחה של מצוה

והנה כח מסירות נפש זו היא לנו בירושה מאבותינו הק', וברור הדבר שלהנחיל מידת מסירות נפש לא שייך אלא כשהאב מקיימה ברצון בשמחה, כי בראות הבן את אהבת הבורא ומצוותיו הבעורת בלב אביו, אזי משתוקק אף הוא מתי יבוא לידו להשיג מדריגת אביו, ועל כן בבוא עת נסיון מוכן אף הוא להפיל עצמו להאש למען קדושת שמו ית'.

התנהגות האב משפיעה על בניו ובני ביתו לטב ולמוטב ואחריות זו מוטלת היא על כל אחד ואחד, להיות בבחינת טופח על מנת להטפיה, והיינו שיעשה מעשי המצוות בהתלהבות ושמחה, המורה על רצון ואהבה להשי"ת, ועל ידי זה ישפיע על בניו ובני ביתו שאף הם ילכו בדרכיו, כי טבע הטבעי הקב"ה שהאדם במעשיו והתנהגותו ישפיע על סובביו לטב ולמוטב. וכמאמר העולם על הא דאמר הקב"ה לאברהם אבינו "למה זה צחקה שרה" דלכאורה יקשה אם שרה צחקה מה תביעה יש על אברהם, ומדוע הוכיח הקב"ה את אברהם על כך ולא פנה אל שרה. ואמרנו לתרין בדרין צחות, שכיון שבני הבית מושפעים ממעשי האב, אם כן התביעה היא עליו האין קרה הדבר הזה שתבוא שרה לידו כן.

והנה אברהם אבינו במעשה העקידה, בערה בו אש אהבת יצורו, וכל פעולותיו וההכנות למעשה העקידה, היו ברזיון ובשמחה נפלאה כמפורש בכתובים (בראשית טו) "וישכם אברהם בבוקר יחבוש את חמורו" וגו', וכדרשת חכמינו ז"ל (בראשית רבה נה) שנדרו אברהם אבינו למצוה, וחבש הוא בעצמו את החמור ולא צוה לאחד מעבדיו, מפני שהאהבה מקלקלת השורה.

וכמבואר בספר שם משמואל (תרע"א ד"ה ענין) שזו היתה עיקר ענין נסיון העקידה, שהעיקר היה האהבה והרצון שהיו לו לאברהם על זה, כי בלי זה מה היה לו לעשות כי אם לא ישחוט אותו הלא הברירה בידי של הקב"ה ליטול נשמתו בלא זה. והאות על האהבה והרצון היתה הזריזות כמו שכתוב 'וישכם' וגו'.

על כן זכה שנמשך כח המסירות נפש ליצחק אבינו שהיה מוכן ומזומן ברצון ובשמחה, לפשוט צוארו על גבי המזבח, להיות נשחט לעולה לשם ה' ולא חס על חייו כלל, וכך זה ש'ול תקומה ונשאר בירושה לדורות, דכיון שנעשה ברצון ובשמחה לא ימוש מזרעו אחריו. ועל כן מבקשים אנו בתפילתנו שיעמוד לנו זכות העקידה של יצחק אבינו ע"ה אשר הנחיל לנו כח המסירות נפש העוברת בירושה לדורות אחריו.

מדוע נקראת העקידה על שמו של אברהם בפרשת העקידה נאמר (בראשית כב א) "ויהי אחר הדברים האלה והאלוקים נסה את אברהם" וגו', הנה מצינו שיחסה תורה את נסיון העקידה לאברהם אבינו, וכן מוכח מהכתוב (שם פסוק טו) "ויאמר בי נשבעתי נאם ה' כי יען אשר עשית את הדבר הזה" וגו' ודרשו חז"ל "יען אשר עשית את הדבר הזה" ללמדך ששקול נס האחרון כנגד הכל.

וידוע מה שהקשו בספ"ק דלכאורה הרי עיקר נסיון העקידה ומסירות הנפש היתה מצד יצחק אבינו, והיה מן הראוי שהכתוב יפרסמנו ויפליג גודל צדקו וגבורתו יותר ממעשי אביו אברהם, וכבר תמה על כך באבן עזרא: 'שהיה ראוי שתהיה צדקת יצחק גלויה, ויהיה שכרו כפול משכר אביו שמסר עצמו ברצונו לשחיטה, ואין בכתוב מאומה על יצחק', ועד כדי כך שמכח קושיא זו רוצה לחדש, שלא היה יצחק אז רק כבן י"ג שנים עיי"ש. עכ"פ לדידן יקשה מדוע אכן לא הזכירה התורה מעלת יצחק אבינו בנסיון העקידה, ומאי טעמא מצאנו בפסוקי התורה נסיון העקידה נקראת על שמו של אברהם אבינו.

והבית הלי (בפרשת ד"ה הנה) הוסיף עוד לדייק בזה, דהנה בפסוק נזכר עיקר נסיון העקידה על אברהם ולא על יצחק. ומצד שני בתפלה כאשר מזכירים אנו זכות העקידה, אנחנו אומרים ועקידת יצחק לזרעו ברחמים תזכור.

נסיון העקידה נזכר בעיקר על אברהם כי נסיון תמידי קשה ממיידה שהוא רגע אחד ומבאר הבית הלי על פי יסוד נפלא במצות 'ונקדשת', כי נסיון תמידי דהיינו לחיות על קידוש ה', קשה יותר מלהמית עצמו על קדושת שמו ית' שהוא רגע אחד, והנה הנסיון של אברהם היה שישחוט בנו יחידו שנולד לו למאה שנה, וביצחק היה הנסיון להיות נשחט. והנה אנחנו רואים בחוש אשר דוחק הפרנסה ואהבת הבנים מביאים את האדם לכמה מכשולים. ומכל מקום בודאי דגם אלו האנשים העוברים על חוקי התורה למען אהבת הבנים וכדומה, אעפ"כ אם היה מגיע אליו נסיון של המרת הדת רח"ל, בודאי היה מניח עצמו להיות נהרג על קידוש השם. אלא על כרחך מוכרח לומר דהנסיון להיות נהרג ולהאבד מכל וכל, יותר קל מלהיות נשאר בעולם בכל חושי ורק יחסר לו פרט אחד מהאהוב אצלו.

והנה נסיון של אברהם אבינו היה בפרט אחד וזה הפרט היה אצלו היותו גדול ואהוב אצלו, והוא היה נשאר לחיות כל ימיו עם חסרון זה, ואעפ"כ היה מוכן למסור בנו לשחיטה, ולחיות כל ימיו בנסיון שלא להרהר ח"ו אחר מידותיו ית"ש. נמצא לפי זה שנסיונו של אברהם אבינו גדול יותר מנסיונו של יצחק, ועל כן נזכר עיקר הנסיון על אברהם, [וכדברים האלו מרומז בדברי רבינו בחיי בפרשתו (ד"ה והאלוקים נסה), שהארץ להפליג גודל הנסיון של אברהם אבינו].

לחיות על קידוש השם קשה יותר מלמות על קידוש השם

וכן מובא יסוד זה משמו של הרה"ק החוזה מלובלין זיע"א שאמר, שיותר קשה לעבוד את השם יתברך במסירות נפש תמידית, מליהרג בפעם אחת על קידוש השם במסירות נפש, כדאיאת בספר הק' ביכורי אבי"ב (ריש פרשת מטות) בזה הלשון: כמו ששמעתי שאמר אדמו"ר הקדוש זצ"ל מו"ה יעקב יצחק מלובלין, שאמר: שצריך אדם למסור נפשו בשביל השי"ת זה אינו דבר גדול כל כך, רק צריך אדם להיות ח"י רק להשי"ת, ולא בשביל אדם כלל רק להשי"ת ורק לעשות נחת רוח תמיד להשי"ת, עכ"ל.

לדיווד מצואה בשעת קריאת שמע (תוסף)

א. היתה צואה על בשרו ומכוסה בבגדיו, יש מתירים לקרות, ויש אוסרין (סי ע"ו ס"ד).

ב. דעת המתירין לקרות הוא, דאף על פי שהיא בבשרו הרי היא מכוסה, ואין השבח והתפילה יוצא אלא מפיו וחוטמו שהוא מנשם בה, דכתיב, כל הנשמה תהלל יה, כלומר אין עיקר ההילול תלוי אלא בדבר שנשימתו יוצאת ממנה, דהיינו הפה והחוטם ולא שאר האברים, לפיכך אין נגיעת צואה מקצת בשאר אברים (לבוש ס"ד).

ג. ויש אוסרים סוברים, מדכתיב כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך, הרי כל האברים משבחים אותו יתברך, ואם הצואה בגופו מה יועיל שהיא מכוסה הרי כל הגוף בכלל משבח (לבוש ס"ד).

ד. ופשוט דלהאוסרים הוא הדין אם אחד מאיבריו הוא בתוך ד' אמות של הצואה, גם כן אסור לקרוא מטעם זה (מ"ב סק"א).

ה. וי"א שלא התייר המתיר בצואה על בשרו, אלא במקום שהיא נכסה מאליה בלא מלוש, כגון שנמצא תחת אצילי ידיו, ואז מהני כ"סוי בגד (ס"ד ומ"ב סק"א).

ו. ולענין הלכה נכון לעשות כדברי המחמיר, שכל אברי האדם לא יהיו במקום צואה (שריע ס"ד, וכ"כ בש"ע הר"ב), ובעת הדחק יש לסמוך אדברי המתירין שדוקא הפה והחוטם הוא בכלל ההילול אבל לא שאר איברים (מ"ב סק"ד בשם ה"א).

ז. וכבר כתבנו, כל היכא דאיכא פלוגתא חוזר וקורא קריאת שמע בלא ברכותיה, ובתפילה אינו חוזר ומתפלל (מ"ב סק"ח).

ח. והוא הדין למי שהכניס ידיו בבית הכסא דרך חור ואינו מריח ריח רע, ג"כ יש שני הדיעות הנ"ל אם מותר לקרוא קריאת שמע, ומדובר כאן שיש עוד מחיצה המבדלת בינו לבין בית הכסא, והכניס ידיו לבית הכסא, דאם אין עוד מחיצה נוספת ביניהם, הלא י"א בסימן פ"ג דאסור לקרות כנגד מחיצת בית הכסא, לפי שבית הכסא עצמו דומה לצואה (ס"ד ומ"ב סק"א).

ט. אם הצואה היא על בגדיו ומכוסה מלמעלה, ואינה נוגעת בבשרו, לכו"ע מותר לקרוא (מ"ב סק"א).

י. ומ"מ יזהר כל אדם שיהיה תמיד בגדיו נקיים, ובפרט בעת התפילה (מ"ב סק"א), וחסידיהם הראשונים היו מחמירים על עצמם שלא יהיה על בגדיהם אפילו טיפי מימי רגלים, וכל שכן טיפות צואה (שריע הר"ב ס"ד).

יא. אם נמצא בדרך, ונתלכלך מצואה בין בגדיו לבשרו, ואין לו בגדים להחליף, יש עישה, ינקה עצמו, ויהפוך בגדיו התחתונים, באופן שיהיה ליכלוך הצואה בין בגד לבגד, דבזה יש להקל אם אינו מריח ריח רע, כד"ן צואה בעששית (דבר המתן פ"ק פ"א).

יב. מי שידי מוטנפות מקינות בית הכסא, אם אין בהם ממשות צואה אלא לכלוך בעלמא, והלך ריחה, והלכלוך שעל ידו הוא דומיא דמלמולי זיעה, מותר לאדם אחר לקרות כנגדה אפילו בלי כ"סוי, משום דלאו כצואה דמיא (מ"ב סק"א).

יג. אבל האדם עצמו, כל שידי מלוכלכות ממלמולי זיעה וחיכוך הראש, אסור לקרות קריאת שמע ותפילה עד שיטול ידיו, או עכ"פ אם אין לו מים ינקה ידיו בכל מידי דמנקה (מ"ב סק"א).

יד. שכבת זרע על בשרו דינו כצואה, וע"כ יש להחמיר בה כשהיא על בשרו אף שהיא מכוסה כמו בצואה וכנ"ל (ס"ד ומ"ב סק"א).

טו. וי"א דאינו כצואה (מ"ב), וכ' בש"ע הר"ב, אף על פי שמעיקר הדין אינה כצואה כלל, מכל מקום א"צ לרחוץ במים אלא א"כ היא יבשה כבר, אבל אם עדיין היא לחה מקנחה במפה ודיו.

טז. אבל כשהיא על בגדיו ומכוסה בבגד עליון נקי שרי לכו"ע וכנ"ל בצואה (מ"ב סק"א).

יז. מיהו בספר חסידים מוכח דאפילו נמצאת על בגדיו והיא מכוסה, יש לרחצו או לפשוט הבגד שלא יהיה דבוק בו הטומאה, ומכ"ש כשנכשל ח"ו ע"י קרי שלא יהיה לו למזכרת א"סור (מ"ב סק"א).

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לפערט ע"י הקוראים

הקומץ משביע

יום ששי בשעה עשר וחצי בבוקר דפיקות בדלת הבית, פתחתי את הדלת ומולי ניצבה אישה שהיא בידידות עם אשתי, ובקשה באי נעימות מופגנת אם אוכל לעזור לה בכחמש מאות שקלים לכבוד שבת קודש, מכיוון שבעלה בחו"ל ועד כה לא שלח לה כסף הבית שלהם במצב קשה כאשר היא מטופלת בילדיה הקטנים ואין אוכל לשבת קודש...

חשבתי לעזור במאה שקלים, שהרי גם לי אין כסף לחלוקה למרות שברוך הוא וברוך שמו באותה שבת היה לי כל הצטרתי, אבל ביום שלישי שאחריו עלי לשלם חודשיים של שכירות שטרם שילמתי, ובסך הכל ארגנתי את החמש מאות שקלים הללו עבור השכירות שזה פחות מעשרה אחוזים מהסכום.

ראיתי את האכזבה כאשר הצעתי את המאה ש או בהמשך את המאתיים שקלים, וראיתי את האכזבה והבושה כי היא אינה רגילה לקבץ נדבות והנה היא במצב לא פשוט.

ליבי התמלא רחמים ועשיתי חשבון פשוט שיש לי בדיוק את הסכום שהיא מבקשת, והסכום אינו מועיל לי ליום שלישי הקרוב. לאחר התייעצות אמרתי לה שאתן לה את כל הסכום ורק בקשתי ממנה ברכה שתברך אותי שיהיה לי את כל הסכום לשכירות עד ליום שלישי.

היא שמחה והתרגשה וברכה אותי מעומק לב שאכן אצליח לשלם את השכירות במלואה...

הישועה לא אחרה לבוא!!!

בבוקרו של יום שני קבלתי טלפון מחבר שחודשים ארוכים לא שוחחתי ובפיו בשורה: "אבא שלי נפטר לא זמן והשאיר ירושה צנועה, וברצוני לתת לך את המעשרות."

התרגשתי מאוד מהשיחה ועליתי על אוטובוס לעיר מגוריי, הסכום שנתן בידי אחרי שיחת געגוע וניחום היה בדיוק חמש אלף ושש מאות שקלים. הוא ראה שאני נרגש ולא הבין את פשר ההתרגשות. אבל כאשר סיפרתי לו את שאירע ביום ששי עם הברכה של האם האומללה, ועתה קבלתי בדיוק את הסכום עבור השכירות בתוספת הוצאות הדרך התרגש גם הוא ושמה שה' שם בליבו להתקשר דווקא אלי לתת לי את המעשרות.

(כמובן שאין ללמוד ממעשה זה הנהגה לכלל)

עוד מעשה שהיה לי: שכן דפק בשבת וביקש שתי כוסות יין עבור אורח, ואני יש לי בקבוק יין שאני שמספיקה לי לשבועיים, והחלטתי לעשות חסד, ושבעה הבא אסתפק במיץ ענבים. ביום ששי שלאחר מכן הביא לכבוד שמחה שעשה בביתו והוא לא אוהב יין יבש. מלתת לא מפסידים!!!

בעל המעשה: מ.ה.

הגה"צ רבי רפאל דוד אויערבאך זצ"ל

ראש ישיבת "שער השמים"

לרגל הארצייט של הגה"צ רבי רפאל דוד [בן הנתיב רבי חיים יהודה לייב] אויערבאך זצ"ל, ראש ישיבת "שער השמים",

שיחול השבוע (כ"ז חשוון תשמ"ח). הגנו בזה במדור "טיב המעשיות", ממה שסיפר וספד אחרי מורנו ורבינו יב"ל הר"צ שליט"א, ראש ישיבת "שער השמים". וכדרכנו נצא נא לדעות בגנים ולקוטט שושנים, בטיב מעשיות אלו שנוכל ללמוד מהם לקח מוסר, ולהפיק הלכה מתוך מעשה, ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים, ובכך יעלו הדברים לזכר נשמתו הטהורה, אמן.

§ • § •

יסוד התורה ועיקר המצוה, תכלית חיי האדם בעולמו, הלא היא 'לעשות נחוח רוח וליוצרו לבורא יתברך שמו'. - שורש זה הוא הנקודה המרכזית שנוכל ללמוד ולהשכל מתולדות חיי רבינו ראש הישיבה בעל ההילולא, כאשר אבאר לפניכם בעזרתו יתברך.

§ • § •

נפתח נא באמרה קצרה קולעת השערה, באשר למדנו יסוד נעלה זה בפרשת השבוע.

"וַיְשַׁלַח אֱלֹהִים אֶת יָדוֹ וַיַּחַק אֶת הַמְּאֻכְלֹת לְשֹׁחַט אֶת בְּנֵי (ב'.) וּתְסִיג ליה לומר 'ויחַק אברהם את המאכלת', דפשיטא שבשביל פעולת הלקיחה נצרך לשלוח את ידו. ומאי שנא ממ"ש להלן (פסוק ע) 'ויחַק את האיל', ולא אמר 'וישַׁלַח אברהם את ידו ויחַק את האיל', והלא אין שום תיבה ושום אות מיותרת בתורתנו הקדושה.

ברם, מה נמתק בזה תירוצו של הר"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב זצוק"ל, דיועה מעלת הצדיקים שקידשו את איבריהם כל כך עד שלא היו מטוגלים מצד עצמם לעשות ולפעול כי אם את מצוות השי"ת עליהם, ועצם גופם אינו יכול לעשות דבר שאינו כרצון קונם.

קל וחומר אברהם אבינו ע"ה שהכתוב מעיד בו (תומ"ח פ"ח) "ומצאת את לבבו נאמן לפני", וכמ"ש (חיים ע"ג) שלכן נקרא "אברהם", שעולה בגימטריא רמ"ה, ללמד שהמליכו הקדוש ברוך הוא על מאתים וארבעים ושמונה אברים שלו, והוא בגימטריא רש"י ריש פרש"ן לך לך (ג. כ.). שאף עצם בשרו וגופו הגשמי מצוחצח ומזוכך לעשות בכל אבר רק את רצון השם יתברך ומצוותו.

ומעתה נחזי אנו, הנה זו הפעולה של שחיטת יצחק בנו לקרן הרי לא היתה מעיקרא מכלל מצות העקידה. כדמפורש ברש"י (פסוק ז): "העלהו שם עולה - לא אמר לו שחטוהו, לפי שלא היה חפץ הקב"ה לשחוטו, אלא שיעלהו לחר לעשותו עולה, ומשהעלהו אמר לו הורידהו". ומקורו טהור במדרש (ב"ר ע"ג, ט"ז).

לפיכך כשכא אברהם לקח את המאכלת לשחוט את בנו, לא היתה הידי יכולה ומסוגלת מצד עצמה לעשות אותה פעולה שהיא נגד רצון קונה ויוצרה ב"ה, שאינו חפץ בשחיטתו, כאשר להדיא גילה אחר כך (פסוק ט') "אל תשלח ידך אל הנער ואל תעלש לו מאומה". ונצרך אברהם להילחם עם ידו, כי לא אבתה לפעול פעולה הכפית מרצון שמים.

היינו שמאריך הכתוב בהתפלגות הלשון "וישַׁלַח אברהם את ידו", ולא תפס בלשון קצרה 'ויחַק את המאכלת', ללמדנו על הקושי שהיה לו לשלוח את ידו בהתאמצות ובכוח נגד רצונו הטבעי הדבוק ומחובר בכל עת ורגע עם רצון השם בלבד. מה שאין כך להלן בנטילת האיל שפייר אמו כפשוטו "ויחַק את האיל", שהיתה זו פעולה נכונה כרצון שמים, ולא נצרך בה להילחם עם ידו, רק זרו עצמו בהתלהבות לקחת את האיל ולהעלותו לעולה, ושפתי פי חכם חן.

[א.ה. יעקב נא בפירוש 'הכתב והקבלה' בפסוק זה שפירש בחיפז הנמוך, ודבר תורה כפשוטו יפוצץ טעם מתולדותי לנכח טעמים, ואלו ואלו דברי אלקים חיים].

§ • § •

"ברוך המקום שמסר עולמו לשומו" (ב"ר ע"ג, עב). ישראל העם המוחרב התברך ביהודים רבים וטובים, חסידיים ואנשי מעשה יראים ושלמים, ואף בצדיקים רבים שמשכמם ומעלה גבוהים מכל העם.

אולם מעטים הם שהשליכו את נפשם מנגד, עזבו חשבונות רבים שביקשו בני האדם, הכבוד והגאווה ותולדותיהן כיצוא בהם, וידעו והבינו מה ה' אלקים דורש מהם, מה הוחתם בעולמם, ומהו התפקיד שבורא עולם הועיד להם, ועלה ברצונו שדווקא הם ימלאו אותו, למרות שאינו מביא להם כבוד יקר ונהילה. - וכך ניגשים בהתלהבות לתפקידים המכוון, ששים ושמיים לעשות רצון קונם וחפץ צורם ברוך הוא.

אחד מאותם צדיקים מועטים ששתל הקב"ה בדרונו, למילוי תפקידים בעולם, למרות שאותו תפקיד לא הביא להם כבוד הרבה. ופשוט שאילו היו מתמסרים בכל מאדם לעסוק בתורה ועבודת ה' בלבד היו מגיעים

לדרגות גבוהות ביותר, ואף היו נחשבים יותר בעיני המון העם. - הוא הגה"צ ראש הישיבה רבי רפאל דוד אויערבאך זצ"ל, שויתר על מדרגות רוחניות

רבות שהיה יכול ומוכשר להפעיל בהם כאחד מענקי הרוח שבדור. אך בנאמנותו וביטולו המוחלט לרצונו יתברך, התמסר במסירות נפש לתפקיד הרם שהועיד לו אביו הגדול הצדיק המקובל ראש הישיבה רבי חיים יהודה אויערבאך זצ"ל, בהעמדתו והחזקת הישיבה הקדושה ישיבת המקובלים "שער השמים". ועל כך טרח ויגע בכל כוחותיו תמיד לקיים וביסוס הישיבה במסירות גוף ונפש שאין לתאר ואין לשער, והשליך נפשו מנגד ללא הרף וללא לאות למען שגשוג הישיבה. ונתקיים בו מאמה"כ (פסל"ו כו, י"ז) "נוצר תאנה יאכל פריה".

הוא הגבר הוקם על, פיתח והגדיל את הישיבה הקדושה "שער השמים" כאחת הישיבות החשובות הישבים ראשונה בממלכת התורה ובעיקר בתורת הקבלה חכמת הנסתר.

גדולי ישראל לדורותיהם נהגו בגוונים ואופנים שונים, דור דור דורשו, נהרא נהרא ופשיטה. אך מועטים הם שהעמידו עצמם לטובת הצלתם של ישראל, מניחים צרכי עצמם ועושים ומעשים בכל כוחם אך ורק בשביל אהבת התורה אהבת השי"ת ואהבת ישראל - חוט המשולש הקלוע ושזור כאחד ממש, כמ"ש (תה"ק ח"ג ע"ב) "אורייתא קוב"ה וישראל חד".

כדוגמת טיב המעשה המפורסם באותו צדיק נשגב, המקובל האלוכי רבי שמעון לביא זצוק"ל, שחי לפני כחמש מאות שנה, והיה ממגורשי ספרד. הוא חיבר את הספר המפורסם "כתם פז" פירוש על ספר הזוהר הקדוש, והתפרסם שמו במיוחד בשיד הקדוש שחיבר "ברי יוחאי", שנכתב בקדושה ונטהרה לכבוד התנא האלוכי רבי שמעון ברי יוחאי ז"ע, וחתם בו את שמו בראשי הבתים "שמעון לביא". כידוע מעלת זמר זה שהוא עמוק מאוד ברזי הקבלה, יש בו עשרה בתים כנגד עשר הספירות, וזכה שהקבל הפזמון הקדוש בכל תפוצות ישראל באהבה יתירה, והוא השיי המוכר ומקובל ביותר לכבודו של רבי שמעון ברי יוחאי.

מסכת חיים מופלאה ביתו, הוא היה תלמיד חכם מופלג, גאון הגאונים, ומגדולי המקובלים בדורו. בתקופה המעימת החליט לעלות להתגורר בארץ ישראל, אשר עיני ה' בו מראשית השנה ועד אחרית השנה. אך בהיותו בדרך לעלות לראות וליראות עבר דרך העיר הגדולה טריפולי שבארץ לוב, ומצא בה קהילה שלמה של יהודים טובים ותמימים שנחסר להם מאוד מורה הוראה ומורה דרך ורוחי שילמדם תורה ומצוות, ונשארו רושם בורים ועמי ארצות.

מצבם הירוד של יהודי טריפולי נגע לליבו הטהור של רבי שמעון לביא, והוא החליט לדחות את נסיעתו לארץ ישראל ולהישאר בטריפולי, כדי ללמד לעמך תורה ומצוות, אורחות חיים ודרכי השם יתברך.

רבי שמעון ראה ברכה בעמלו וזכה לנטוע בבני טריפולי תורה ודעת ויראת ה', השתוקקו לעלות לארץ ישראל לא בגו, אך עבודת הקדוש שעליו הכריעה את הכף ונשאר עם ברבנות העיר עוד ארבעים שנה, עד פטירתו בשיבה טובה בשנת ש"ח כשהוא בן מאה שנים זקן ושבעי ימים.

זו היא דוגמא של התמסרות מוחלטת לזיכוי הרבים, ודרגה נפלאה שנקראת בספרים הקדושים 'מסירות נפש ברוחניות'. כאשר מוכן לוותר אף על הרוחניות שלו, ועל שאיפותיו לעלות לציון ברננה ולהתעלות שם בדבקות עליון בקדושה עילאה, וגנו את כל תשוקת נשמתו לטובתם של ישראל.

גודל מעלת המוסרים מרוחניותם לטובת ישראל ולמען כבוד שמים, גדולה ונפלאה מאוד. כאשר אינם מסתכלים על עצמם כלל, רק כל רצונם וכל מאווים להרבות מלכות שמים בעולם ולהרבות תלמידים הגונים וישרים, חוכים ועלולים שלא ידעו את הטבע. כאשר האריך בזה רבינו

"יחזק"ל זצוק"ל בש"ת יורה דעה (הקדמה פתחי חיים), וזה לשון קדשו: "ודבר זה הוא מוסר השלל, אם אמור יאמר העבד חשקה נפשי בך והפני אני להתקרב אליך, ואיך אעשה זאת למעט בלימודי ממשלות שלימות נפשי כדי להשלים נפש חביי. - התשובה אליו, דברי חז"ל (תענית ט), הרבה למדתי מרבותי ויותר מתביי, ומתלמידי יותר מכולם. היפלא מה' דבר, למלאות לך שלימות נפשך מה שהחסרת לכבוד שמו. אתה עשה את אשר ציווה לעשות ללמוד דעת את העם, וה' יעשה את שלו, עשה רצונו כרצוני והוא יעשה רצוני כרצוני, למלאות נפשך מידיעת השלימות, ויסיפיק לך זמן המועט להשיג השגות רבות ונשגבות עוד יותר מכדי יכולת שכלך", עיין שם שהאריך בשיחת קדשו.

וכן הגיד הר"ק רבי יחזקאל מקומירי זצוק"ל להרה"ק רבי שלמה הכהן מרדומסק זצוק"ל בעל "התפארת שלמה", בהגיעו אצלו עם קהל חסידיו להסתופף בצילו בהג השבועות, על פסוק (שמות ט"ז, ט) "וירד משה מן ההר אל העם ויקדש את העם", ופירש רש"י: "מלמד | הפך כעבוד ה'א |

המעונין לדכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אל ר' שפתה ספואלס

בפקס: 15326517922

מן המשוער, מעולם לא ניכה לשום תלמיד ממלגת השכר שלו, אף אם הלה לא הקפיד כל כך על שמירת הזמנים. והיה נותן לכל אנשי הישיבה הרמי"ם והאברכים את משכורתם בשלימות, ואם אירע שהיה אחד האברכים מחסיר ומאחר פעמים רבות אז ציפך למשכורתו מכתב קטן שמבקש ממנו לשמור על זמני וסודי הישיבה, אבל ממשכורתו לא גרע, שכן צריך הוא לזון ולכלכל את ביתו.

התלמידים המבוגרים יותר שהתברכו בבית מלא זרע ברך ה' ומטופלים בילדים רבים, הוסיף להם על שכרם בכפלים ויותר מכפלים, ומידי פעם כשעלה בידו להשיג היה תוחב בידם תמיכה הגונה, כדי שיוכלו לשקוד על תורתם במנוחת הנפש ובהרחבת הדעת.

כמו כן השתדל תמיד בכל התקופות ובכל המצבים לשלם לבני הישיבה את שכרם בזמן המדויק, והשקיע בזה מאמצים כבירים. וכשאירע פעם אחת שמחמת אונס גמור איהר את שכרם, הגיע במיוחד אל הישיבה, וביקש מחילה מתלמידי הישיבה על שלא עלתה בידו לתת את משכורתם בזמנה. - כך היה מתנהג עם בני הישיבה בענוה והערכה והוקרה מאוד, ובכן אין פלא שכולם אהבו אותו והעריצוהו, והכל רוחשים לו כבוד ויקר.

כיוצא בדבר כשזכה אחד מתלמידי הישיבה לחבר ספר מחזושי תורתו, ובפרט בתורת הקבלה, היה מסייע בעדו בסכומים הגונים כמידת אפשרותו, ואכן ספרים רבים יצאו לאור עולם על ידי הישיבה הקדושה כידוע.

ואת כל פעולותיו הללו היה עושה מתוך כבוד עצום לתורה וללומדיה, כאשר בעצמו היה תלמיד חכם מופלא, איש צדיק יודע ומבין גדול חשיבותה וערכה של תורתו הקדושה ולומדיה, ושל לומדי תורת הנסתר בפרט.

על ראש הישיבה בעל ההילולא דגן נוכל להמליץ באותו פסוק שאמר אלישע הנביא בעלות רבו אליו הנביא בסערה השמימה (מלכים ב, יא, ט): "אבי אבי רכב ישראל ופרשיו". - וכמו שפירשו בכפלא דלישאנא, 'אבי' ברוחניות, 'אבי' בגשמיות, שהיה מתנהג עימנו תדיר כאהבת אב לבנו. וכאשר נצרכה הישיבה הקדושה 'רכב ופרשים', כדי לנהלה ולהנהיגה, לא חס על כבודו ולא על מעמדו, ונעשה הוא בעצמו גם ה'רכב' הנשאת את כולם על גבו, וגם ה'פרש' הדוהר ומריץ את הרכב אל ייעודו הנכון בזה ובבא. והכל עשה למען שמו יתברך באהבה, כדי שלא תשתכח תורה וחכמת הקבלה מישראל, להגדיל תורה ולהאדירה.

ויהא רעוא קדם אבהון דבשמאי, שזכות פעליו הכבירים למען הישיבה הקדושה "שער השמים" תעמוד לנו שלא יבוש המעיין ולא יקצץ האילן, ותמשיך הישיבה להעמיד תלמידים הגונים בנגלה ובנסתר לשם ולתפארת.

וכאשר לאחר סילוקו של צדיק התאגדו בני משפחתו היקרים להמשיך את מפעל חייו ביתר שאת, ולעת עתה עומד בראש מנהלנו המסור והנערץ איש האשכולות ה"ה הרה"ח רבי יעקב יוסף שלאף שליטי"א, שעושה לילות כימים בעבודת הקודש בנאמנות ובבשרות, וממשיך בנתיב דרכי אבות המשפחה ראשי הישיבה, להוסיף פעלים בהרחבת גבולות הקדושה, ובמיוחד בהשפעה הטהורה והזכה של תורת הקבלה בח"ן ובחסד וברחמים, יהא ה' בעזרו, וזכות אבותיו מסייעתו.

ובדואי יהיה כל המפעל הגדול הזה לעילוי נשמתו הזכה של רבינו ראש הישיבה זצ"ל בגני מרומים. ושיהיה למליץ יושר בעדנו, כמפורש בזהר הקדוש פרשת שמות (סו) שצריכים אנו כאן לתתא לתפילתם לשלמעלה. "ואי לאו בעותא דילן [של הצדיקים שלמעלה] על חיי לא יתקיימו פלגות יומא" עכ"ל. ובה להביא את ברכת התורה הקדושה לבית ישראל בכל משאלת לב לטובה, עדי נזכה כולנו יחדיו לישועה ולגאולה בביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו אמן.

ושולחן ערוך עם הפוסקים, ולהעמיד גדולי תורה והוראה - להוסיף בה עוד את לימוד חכמת הנסתר, כדי שלא תשתכח תורת הקבלה מישראל.

משמאי קא זכו בידו, והתגלגלה זכות על ידי זכאי, שמהיכל ישיבת "שער השמים" התפשטה תורת הקבלה בדרך אחרון בכל העולם. כאשר לימוד תורת הקבלה בישיבה הוא בעיני עמוק, וקשה למצוא בזמנינו מקומות שלומדים פנימיות חכמת האמת בעינין וכן ומצוחצח כבישיבת "שער השמים". זכה ברוב מסירותו לרומם את הישיבה, לגדלה בהצלחה לשם ולתפארת בהעמדת תלמידים הגונים בזאת החכמה.

כידוע שרבים מבין הלומדים בישיבה התגדלו בתורתם, וגדיים נעשו תישיים, והתמנו כמגידי שיעורים ומרביצי תורה בלימוד תורת הקבלה, ובישיבות רבות העוסקים בלימוד הקבלה לקחו הרמי"ם ומגידי השיעורים מבוגרי ישיבת "שער השמים" כידוע. כאשר הוא הגבר זכה להעמיד תלמידים הרבה, וכמה מאות תלמידים במשך השנים שבכניסתם לישיבה לא היה להם שום ידיעה ושום מושג בקבלה, ואחר כמה וכמה שנים שהתמידו בתורתם בקדושה וטהרה כנצרך לחכמה זו נעשו מרביצי תורה בתורת הקבלה, להבין ולהשכיל בכתבי האריז"ל ובסידור הרש"ש על צד היותר טוב.

הוא העמיד דור חדש של 'מכוונים' בדייקנות בסידורי הרש"ש, כידוע למגידי מדע ויודעי תורת הח"ן שאין זה דבר קל כלל ועיקר, וזוכים לזה רק על ידי יגיעה עצומה במשך רבות בשנים.

פעמים רבות היה המצב הכספי בישיבה קשה מאוד, אך הוא לא שת ליבו לניסיונות קשים אלו, ומסר נפשו גופו ומאודו לא רק בעצם החזקת הישיבה שהיה קשה, אלא אף היה עושה ומעשה כדי שירבו ספסלי בני מדרשא, ויתרבו תלמידים הגונים ותלמידי חכמים חשובים בלימוד הקבלה, ועל ה' השליך יתבו באמונה עצומה וביטחון איתן בו ית' כצור החלמיש, ואדרבה היה שש ושמו על כל תלמיד הגון שהצטרף ללימוד הישיבה הקדושה.

כששוחתי עמו בזמנים קשים אלו אמר לי כמה פעמים, שמן השמים מסייעים לישיבת "שער השמים" בכך שאין העולם יודעים כמה חובות עצומים יש לו עבור הישיבה... שאם היו יודעים היה נחשב לפושט רגל גמור... ולא היו רוצים להלוותו יותר. ואף על פי כן היה עומד תדיר בשלוות רוחו ושמת לבבו, כשהוא מחזק ומתחזק בביטחונו בה' אלוקי ישראל. ומרגלא בפומיה תדיר: 'בטוח אני בה' יתברך שהוא יעזור', המשפט הזה היה שגור בלשונו בכל שיהיה אודות מצב הישיבה, ומחוק וממועד אותונו כדי שנוכל להמשיך בעבודת הקודש.

גם בהה הסוכות האחרון לימי חיינו עלי אדמות, כחודש ימים לפני עלותו לגני מרומים, ביקש ממני שאביא עוד תלמידים הגונים לישיבה, אף שכבר כמעט לא היה בנמצא מקום ישיבה פנוי בהיכל הישיבה.

וכאשר עליתי לבקרו בליל שישי האחרון לימי חיינו, והיה זה בתחילת זמן חורף, כשהוא שוכב בחולשתו, שאל אותי כמה תלמידים נכנסו עתה לישיבה, ענית לי שני תלמידים, והוא שאלני בתמיחה כאובה: נאר צוין? [ק שני אשטיין].

ראש הישיבה נודע כגברא רבה וגאון עצום בתורה, ויותר משהיה אהב את התורה אהב את נותן התורה ב"ה. ומתוך שידע והכיר היטב מה חובתו בעולמו, הבין שרצון השם יתברך בתפקידו בעולם הוא ליטול על שכמו אותה אחריות כבדה שלא תשכח תורת הקבלה. ולתכלית עליאה זו נטל על עצמו עול עצום של הוצאות כבירות, וידעתי והכרתי בנפשו כמה היה מוותר הרבה מן הרוחניות שלו לתועלת הישיבה.

מסירותו הרבה ואהבתו הגדולה לתלמידי הישיבה היתה למעלה

שלא היה פונה לעסקיו, אלא מן ההר אל העם". ושאל הרבי, וכי איזה 'עסקים' או ביזנס יש לו למשה רבינו עליו השלום, שלא היה פונה אליהם. - אך ביאר הכוונה לעסקיו הרוחניים, שפנה מכל עסקי עבודתו הרוחנית לפני ה', לא חש ולא חשב כלל על נפשו ועל נשמתו האישית שלו עצמו, לבחון ולבדוק את מצבו ומדרגתו היכן עומד, ואיך מכין עצמו למעמד הנשגב להיותו עומד כסרסור נאמן בין ה' לישראל, רק רץ תיכף 'מן ההר אל העם', עומד ומשרת כל כולו לטובת ישראל בלבד, ולית ליה מדרגמיה כלום, ישמח משה במתנת חלקו. * § § *

כיוצא בדבר מצאנו ראינו דרגה נפלאה זו אצל רבינו ראש הישיבה הגה"צ רבי רפאל דוד זצ"ל, שהניח עצמו ועסקיו הן הגשמיים והן הרוחניים, והתמסר כל כולו להגדיל תורה ולהאדירה, להקים בישראל את ממלכת התורה של ישיבת "שער השמים", המתנוססת לתפארה בתוככי ירושלים ת"י.

ובפרט השקיע כוחות רבים לבטס ולהעמיד את לימוד תורת הקבלה בהיכל הישיבה, כאשר היה באמנה איתו במה שקיבל מורשת אביו ראש הישיבה זצ"ל ומורשת הדור שלפניו, והוא ביסס וייסד סדרי הלימוד בזה בשיעורים כסדרן ובהדפסת ספרים רבים בחכמת הח"ן.

הן ידוע שהיתה תקופה מסוימת לפני כמה עשרות שנים, שכמעט נפקד לימוד הקבלה וחכמת האמת בירושלים, עד שכמעט לא היה אל מי לפנות בהצעת השאלות בחכמה יקרה ונעלה זו, בסוד ה' ליראיו.

כמו ששמעתי בזמנו מפי אחד מגדולי המקובלים הקודמים, שהתבטא בדברים נוראים, שלימוד הקבלה נעזב מבית המדרש ואין לך אדם החפץ ללמוד בתורת הנסתר, עד שחשבו שהגיע הזמן שכל סדרי הקבלה בפנימיות התורה שבהיכלי התורה טעונים גניזה... לאחר שהדור הקודם שלמדו ועסקו בתורת האמת הלכו לעולמם, ואילו הדור החדש כבר אינם חפצים בעסק זו החכמה.

וגם המתים מעט שחשקה נפשם בלימוד פנימיות התורה, נאלצו לעשות זאת בהיחבא מפני המלעיגים והבוזים להם. ובנוסף לזה, גם הוקשה להם למצוא רב ומורה שידיכם בתניבות האמת, שיוכלו לפשוט מלבו בפינו את ספקותיהם. כננין שקורן רבי עקיבא אחר פטירת רבו רבי אליעזר הגדול (ע"ה) "הרבה מעות יש לי ואין לי שולחתי לרצות" ע"ש, עד שכמעט נשכחה מישראל תורת הקבלה, רחמנא ליצילן.

והלום ידוע שלימוד הקבלה אינו כשאר לימודים, שכל הרוצה ליטול את ה' יבוא ויטול, אלא צריך ללמדה ולקבלה מרב מובהק, שקיבל אף הוא את תורתו מרב מוסמך, ורבו מרוב עד גדולי המקובלים הקדמונים. שהרי מהאי טעמא נקראת חכמת הנסתר בשם "קבלה", שמקבלים אותה במסירת רב לתלמיד, וצריך ללמוד יסודות החכמה מרב מובהק ומוסמך.

וכראות רבינו ראש ישיבתנו הנערץ את כל זאת, השליך נפשו מנגד לקנא קנאת ה' למען כבוד שמו יתברך, ולמען תורת הקבלה שלא תיעזב מן הלומדים והצורבים בישראל, ולמען העמדת דת האמת על תילה. ויצא במסירות נפש לבטס ולפאר הקמת ישיבה זו, וזכה להיות מן השריידים אשר ה' קורא בכל דור ודור.

על דרך שכתב המקובל האלוקי מוה"ר רבי חיים ויטאל זיע"א, בהקדמתו לספר שער ההקדמות (פ"ח ח"ס דף ז' וז) זה לשון קודשו: "והנה היום אביע חידות, ונפלאות תמים דעים, כי בכל דור ודור הפליא חסדו אתנו, אל ה' ויאר לנו, על ידי השריידים אשר ה' קורא בכל דור ודור כנזכר" עכ"ל.

בדורנו אנו ניתן לומר בשופי, שראש ישיבתנו היה מאותם 'השריידים אשר ה' קורא', לגדל ולרומם את בית ה' בהיכלי הישיבה הקדושה "שער השמים", והעמיד בה סדרים ושיעורים - מלבד כל הלימודים הרבים שבתורת הנגלה, בלימוד גפ"ת בעינין

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל הפצו"ב

			לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה.	שרה שיינדל בת סילה רחה להצלחה בכל העניינים	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	יוסף בן סילה רחא לרפואה שלימה	לע"י מרת הינדל בת משה ורסיווה ובלומה	לע"י יעקב צבי בן ישראל
--	---	---	---	--	---	-------------------------------	--------------------------------------	------------------------

יר"ל ע"י קהילת שבתאי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענויניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173